

Sygn. akt II AKa 296/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2014 roku

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Wojciech Kociubiński
Sędziowie:	SA Andrzej Kot SA Stanisław Rączkowski (spr.)
Protokolant:	Aldona Zięta

przy udziale prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Urszuli Piwowarczyk - Strugały

po rozpoznaniu w dniu 16 października 2014 roku

sprawy **A. M.**

o odszkodowanie i zadośćuczynienie za doznaną szkodę i krzywdę wynikłe z decyzji o internowaniu

z powodu apelacji wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu

z dnia 2 czerwca 2014 roku, sygn. akt III Ko 369/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. stwierdza, iż wydatki związane z postępowaniem odwoławczym ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca A. M. we wniosku z dnia 5 sierpnia 2013 r. skierowanym do Sądu Okręgowego w Opolu, domagał się zasądzenia na jego rzecz :

zadośćuczynienia w kwocie 212.500 zł oraz odszkodowania w kwocie 132.697 zł, za szkody i krzywdy wyrządzone wnioskodawcy w związku z wykonaniem decyzji z dnia 12 grudnia 1981 r. o internowaniu. To ponowny wniosek A. M.. Pierwszy wniosek w oparciu o ustawę z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego A. M. złożył 22 kwietnia 2008 r. Sprawa została zarejestrowana pod sygn. III Ko 188/08 w Sądzie Okręgowym w Opolu. W dniu 7 stycznia 2009 r. wnioskodawca cofnął wniosek. Sąd umorzył postępowanie.

Wyrokiem z dnia 2 czerwca 2014 r. w sprawie o sygn. akt III Ko 369/13 Sąd Okręgowy w Opolu oddalił wniosek A. M. o odszkodowanie i zadośćuczynienie. Kosztami postępowania sąd obciążył Skarb Państwa.

Apelację od wyroku wniósł wnioskodawca. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił :

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę, a to błąd co do ustaleń iż:

a) w wyniku zatrzymania A. M. w dniu 14 grudnia 1981 r. Wnioskodawca na skutek upadku z schodów nie odniósł żadnych obrażeń, gdy z akt IPN i z wyjaśnień Poszkodowanego wynika, iż doznał obrażeń w postaci rozbitej wargi i łuku brwiowego ;

b) A. M. korzystał z pomocy lekarskiej w czasie pobytu w ośrodku karnym w U., gdy jak wynika z wyjaśnień Pokrzywdzonego, w sytuacji, gdy się zwrócił o pomoc lekarską nie otrzymał jej, a jedynie otrzymał wskazówkę, że ma załatwić sobie wyciąg z kasztanowca celem leczenia zapalenia żył – w czasie, gdy przebywał w zakładzie karnym w U., co powodowało, że i tak nie był w stanie tego środka leczniczego samodzielnie pozyskać, stąd nie można zgodzić się, iż Poszkodowany korzystał z pomocy medycznej – Poszkodowany próbował skorzystać z pomocy medycznej, ale mu jej nie udzielono;

c) A. M. od dnia 14 grudnia 1981 r. do końca lutego 1982 r. pomimo nieświadczenia pracy pobierał pełne wynagrodzenie, gdy z zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika (w tym z wyjaśnień Poszkodowanego), iż za grudzień 1981 r. i za około jeden tydzień stycznia 1982 r. nie otrzymał wynagrodzenia (Poszkodowany zeznał, że po zwolnieniu go z zakładu karnego w U. wypłacono mu wynagrodzenie za luty i część stycznia 1982 r.)

d) pominięcie, iż A. M. w okresie od 1 lipca 1983 r. do 1989 r. celem utrzymania siebie i swojej schorowanej żony zmuszony był wyprzedać swój księgozbiór, celem pozyskania środków na życie;

e) A. M. współpracował z pracownikiem Wydziału III (...) w (...) w O. i że był polecany do pracy w (...) oraz że praca w (...) „ odpowiada mu ze względu na jego przekonania”, gdy w rzeczywistości jak wynika m.in. z zeznań Poszkodowanego, dokumenty powołane przez Sąd I instancji sporządzone zostały wyłącznie na potrzeby przyjęcia Poszkodowanego do MO i przeniesienia Poszkodowanego do pracy do K. do Referatu Paszportowego;

f) Poszkodowany podczas pracy w KP w K. prowadził sprawy operacyjne, a w szczególności, że w czerwcu 1975 r. prowadził 16 spraw ewidencji operacyjnej oraz posiadał na łączności 6 tajnych współpracowników, w tym 4 pozyskanych samodzielnie, gdy z dokumentów zgromadzonych w sprawie i wyjaśnień Poszkodowanego wynika, iż powyższe stwierdzenia znalazły się jedynie w opinii, koniecznej Poszkodowanemu celem jego przyjęcia na stałe do MO o przeniesienia do pracy w Referacie Paszportowym w K. i jak wyjaśnił Poszkodowany, nie pozyskał on samodzielnie żadnego tajnego współpracownika, a jedynie brał trzykrotnie udział jako obserwator w takich działaniach prowadzonych przez jego przełożonego, nadto redagował on jedynie pisma które drogą służbową przekazywał przełożonym;

g) A. M. został przeniesiony do (...) w K. do Referatu Paszportów, z pominięciem przez Sąd I instancji, że sam Poszkodowany starał się o jego przeniesienie na to – spokojniejsze stanowisko urzędnicze oraz z pominięciem przez Sąd I instancji, iż Poszkodowany otrzymał pozytywną opinię z pracy w Milicji Obywatelskiej tylko po to aby umożliwić mu pracę w MO i zmianę stanowiska i miejsca pracy, na stanowisko nie związane z jakimikolwiek czynnościami godzącymi w reprezentowany przez Poszkodowanego system wartości moralnych i przekonań społecznych i politycznych;

h) A. M. został wprawdzie zawieszony w czynnościach służbowych (31.08.1977 r.) zaś następnie zwolniony z organów Milicji Obywatelskiej (15.09.1977 r.) z uwagi na fakt prowadzenia działalności na szkodę ówczesnej władzy i organów z nią związanych, co całkowicie pomija Sąd I instancji w swoich ustaleniach;

i) A. M. został pozyskany, jako tajny współpracownik o pseudonimie (...) przez oficera (...) Z. C. (jego sąsiada), a to 10 kwietnia 1978 r. gdy te ustalenia Sąd I instancji poczynił jedynie na podstawie dowodu w postaci kartoteki odtworzeniowej IPN, gdy już kartoteka rzekomego pozyskania wykazuje szereg błędów, takich jak data urodzenia

Poszkodowanego oraz nieprawidłowe dane co do miejsca pracy Poszkodowany – zwraca uwagę, iż z ww.kartoteki odtworzeniowej wynika, że pracował w (...) Regionalnym Komitecie Założycielskim (...) Solidarność K., która przecież jeszcze w roku 1978 nie istniała, tak więc Poszkodowany nie mógł pracować w Solidarności w tamtym okresie czasu, co całkowicie pomija Sąd I instancji i to pomimo obszernych wyjaśnień Poszkodowanego tejże kwestii. Nadto, osoba, która rzekomo miała pozyskać Poszkodowanego jako (...) – Z. C. w latach 1978 – 1980 przebywał w M., co również pomija Sąd I instancji;

j) Sąd I instancji całkowicie pominął w trakcie orzekania fakt, licznych aresztowań i wielokrotnych odmów wydania Poszkodowanemu paszportu celem wyjazdu na stałe do Szwecji, w czasie, kiedy rzekomo Poszkodowany zdaniem Sądu I instancji miał być tajnym współpracownikiem (...), co w oczywisty sposób stoi w sprzeczności z logiką i ówczesnymi pragmatykami służbowymi (...). Zwrócić należy uwagę, iż instrukcja pracy operacyjnej aparatu bezpieczeństwa nakazywała zwiększenie możliwości operacyjnych (...) poprzez dostarczanie im środków do działania, jakim w niniejszej sprawie powinien być paszport. Nadto trudno sobie wyobrazić, że ówczesna (...) aresztowałaby tak często swojego (...) i tym samym zniechęciła do współpracy z służbami.

2) naruszenie przepisów prawa procesowego, a to:

a) art. 5 § 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie powziętych przez Sąd I instancji wątpliwości, co do współpracy Poszkodowanego z ówczesnym aparatem bezpieczeństwa na niekorzyść Poszkodowanego, a to pomimo konkretnego i rzeczowego wyjaśnienia ww. wątpliwości przez Poszkodowanego z powołaniem się na przesłanki negatywne po stronie Poszkodowanego bycia tajnym współpracownikiem (...) (instrukcja wewnętrzna wskazująca na zakaz pozyskiwania byłych funkcjonariuszy jako tajnych współpracowników) oraz z powołaniem się na dowody z dokumentów świadczących o tym, że nie był tajnym współpracownikiem;

b) art. 9 § 1 kpk oraz art. 167 kpk – poprzez nieprzeprowadzenie przez Sąd I instancji z urzędu dowodu z zeznań świadków Z. C., J. C. oraz K. R. (1) na okoliczność ustalenia czy Poszkodowany posiadał osoby na swoim kontakcie, czy pozyskiwał tajnych współpracowników w czasie swojej pracy w O. i K. oraz czy sam został pozyskany, jako tajny współpracownik przez funkcjonariusza Z. C., a który został zarejestrowany przez K. R. (1), a nadto na okoliczność gdzie przebywał Z. C. w latach 1978-1980, w sytuacji gdy Sąd I instancji powziął wątpliwości co do ww. faktów;

3) naruszenie przepisów prawa materialnego:

art. 8, ust. 5 ustawa o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego z dnia 23 lutego 1991 r. (Dz. U Nr 34, poz. 149) – poprzez jego błędne zastosowanie i przyjęcie, że do ustalonego stanu faktycznego, zastosowanie znajduje ust. 5 ww. przepisu, gdy zastosowanie winien znaleźć ust. 1 ww. przepisu.

W apelacji złożono wnioski o ustalenie imion i adresów zamieszkania następujących świadków:

a) funkcjonariusza (...) w K. (na dzień 10.04.1978 r.) Z. C.,;

b) Naczelnika Wydziału (...) w O. (na dzień 10.06.1975 r.) ppłk. J. C.;

2) Nadto stosownie do art. 427 § 3 kpk., wniósł o dopuszczenie w poczet materiału dowodowego dowodu z zeznań świadków:

a) funkcjonariusza (...) w K. (na dzień 10.04.1978 r. Z. C. (na adres ustalony przez Sąd);

b) ppłk. J. C. Naczelnika Wydziału (...) w O. (na dzień 16.06.1975 r.) (na adres ustalony przez Sąd) –

c) K. R. (2) – adres zamieszkania w aktach sprawy III Ko 188/08 na okoliczność braku zaangażowania Poszkodowanego w pracę w MO i innych służbach państwowych, na okoliczność nie pozyskania Poszkodowanego, jako tajnego współpracownika, ani też innej współpracy z Służbami Bezpieczeństwa PRL.

Mając na uwadze powyższe, wniósł o:

- 1) uchylenie skarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w zaskarżonej części, pozostawiając Sądowi I instancji kwestie zasądzenia kosztów postępowania;
- 2) ewentualnie wniósł o zmianę skarżonego wyroku i przyznanie od Skarbu Państwa na rzecz Poszkodowanego następujących świadczeń:
 - a) zadośćuczynienia w kwocie 212.500 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od 22 kwietnia 2008 r.
 - b) odszkodowania w kwocie 132.697 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od 22 kwietnia 2008 r. za krzywdę i szkody wyrządzone wnioskodawcy w związku z wykonaniem decyzji o internowaniu.
- 3) zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył :

Apelacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym. Istota problemu w rozstrzyganej sprawie sprowadza się do oceny czy A. M. spełnia kryteria, o jakich mowa w ustawie lutowej, czy też jest wyłączony z dochodzenia odszkodowania i zadośćuczynienia, jakie przewiduje ta ustawa dla osób internowanych. Ocena Sądu Okręgowego, iż A. M. nie jest uprawniony do korzystania z uprawnień ustawy lutowej jest prawidłowa. Sąd Apelacyjny podziela tę ocenę, a tym samym stwierdza, iż zarzuty postawione w apelacji są bezpodstawne.

Zgodnie z przepisem art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. "uznaje się za nieważne orzeczenia wydane przez polskie organy ścigania i wymiaru sprawiedliwości lub przez organy pozasądowe w okresie od rozpoczęcia ich działalności na ziemiach polskich, począwszy od dnia 1 stycznia 1944 r. do dnia 31 grudnia 1989 r., jeżeli czyn zarzucany lub przypisany był związany z działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego albo orzeczenie wydano z powodu takiej działalności, jak również orzeczenia wydane za opór przeciwko kolektywizacji wsi oraz obowiązkowym dostawom, przy czym nieważność takiego orzeczenia stwierdza odpowiedni sąd okręgowy" (art. 2 cyt. ustawy). Jeżeli natomiast chodzi o decyzje o internowaniu wydane w związku z wprowadzeniem w dniu 13 grudnia 1981 r. w Polsce stanu wojennego, to zgodnie z przepisem art. 2 ustawy z dnia 19 września 2007 r. o zmianie ustawy o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz.U. Nr 191, poz. 1372) stały się one nieważne z mocy prawa z dniem wejścia w życie tej ustawy, co nastąpiło z dniem 18 listopada 2007 r. (zob. art. 5 tejże ustawy). Natomiast w myśl przepisu art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. osobie, wobec której stwierdzono nieważność orzeczenia albo wydano decyzję o internowaniu w związku z wprowadzeniem w dniu 13 grudnia 1981 r. w Polsce stanu wojennego, przysługuje od Skarbu Państwa odszkodowanie za poniesioną szkodę oraz zadośćuczynienie za doznaną krzywdę wynikłe z wykonania tego orzeczenia albo decyzji. Gdyby zatem wziąć pod uwagę jedynie powyższy przepis ustawy, to wnioskodawcy przysługiwałoby od Skarbu Państwa odszkodowanie za poniesioną szkodę i zadośćuczynienie za doznaną krzywdę wynikłe z wykonania decyzji o jego internowaniu w okresie od dnia 14 grudnia 1981 r. do dnia 26 stycznia 1982 r. Rzecz jednak w tym, że zgodnie z przepisem art. 8 ust. 5 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r., który wszedł w życie z dniem 18 listopada 2007 r. (zob. art. 1 pkt 5 lit. h ustawy z dnia 19 września 2007 r.), przepisu art. 8 ust. 1 "nie stosuje się do osób, których działalność, w okresie będącym podstawą stwierdzenia nieważności orzeczenia albo uznania za nieważne decyzji określonej w ust. 1, stanowiła zaprzeczenie działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego".

Sąd Okręgowy ustalił, iż A. M. decyzją Komendanta Wojewódzkiego Milicji Obywatelskiej w K. z dnia 12 grudnia 1981 r. o internowaniu został zatrzymany w dniu 14 grudnia 1981 r. i osadzony w Zakładzie Karnym w U.. Został zwolniony 26 stycznia 1982 r. Z ustaleń sądu pierwszej instancji wynika również, że wnioskodawca w okresie od 1 lipca 1972 r. do 15 września 1977 r. był funkcjonariuszem (...). Zwrócił przy tym Sąd Okręgowy uwagę, iż wnioskodawca dobrowolnie podjął służbę w organach (...). Z podania wnioskodawcy o przyjęcie do wskazanej służby wynika, że praca w (...) odpowiadała wnioskodawcy ze względu na jego „przekonania świadomościowe”/ k. 165 podanie o przyjęcie do pracy/.

Z opinii służbowej wynika między innymi/ k. 189/, że A. M. osiągał dobre wyniki w pracy z (...). Współpracował z 6 (...), w tym z 4 pozyskanymi samodzielnie. W oparciu o dokumenty Sąd Okręgowy ustalił również, że A. M. współpracował ze (...) także po odejściu ze służby jako Tajny Współpracownik o pseudonimie (...). Było to w okresie do 10 kwietnia 1978 r. do 10 grudnia 1989 r., kiedy to został zdjęty z ewidencji/ k. 75-76/.

Podstawowe znaczenie w sprawie ma fakt, że wnioskodawca był funkcjonariuszem (...), której zadaniem była działalność na rzecz utrzymania i obrony ówczesnego niedemokratycznego ustroju. Działania (...) poprzez jej funkcjonariuszy były zaprzeczeniem działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego. Ten fakt wyłącza uprawnienie do odszkodowania i zadośćuczynienia.

Dla poparcia powyższej oceny celowym jest odwołanie się do ukształtowanego już orzecznictwa sądów. Rozstrzygnięciem o niezwykle istotnym znaczeniu jest postanowienie Sądu Najwyższego z 22 lutego 2012 r., IV KK 166/11, OSNKW 2012/5/52, wraz z przedstawioną w uzasadnieniu tego postanowienia argumentacją, odwołaniem się do wykładni historycznej oraz odwołaniem się do zapadłych już orzeczeń sądów. We wskazanym postanowieniu Sąd Najwyższy orzekł, że „Zgodnie z przepisem art. 8 ust. 5 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz.U. Nr 34, poz. 149 ze zm.) osobom, które w jakimkolwiek okresie od dnia 1 stycznia 1944 r. do dnia 31 grudnia 1989 r. prowadziły działalność, która była zaprzeczeniem działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, nie przysługuje od Skarbu Państwa odszkodowanie za poniesioną szkodę i zadośćuczynienie za doznaną krzywdę wynikłe z wykonania orzeczenia, którego stwierdzono nieważność, albo decyzji o internowaniu, która z mocy prawa została uznana za nieważną. Bez znaczenia jest przy tym to, czy działalność taka miała miejsce przed, czy też po wydaniu takiego orzeczenia albo decyzji”. Sąd Najwyższy odwołując się do wykładni historycznej wskazał, że „wołą ustawodawcy było, aby odszkodowania za poniesione szkody i zadośćuczynienia za doznane krzywdy wynikłe z wydania orzeczenia albo decyzji o internowaniu, które zostały uznane za nieważne, nie przysługiwały tym osobom, które w okresie od dnia 1 stycznia 1944 r. do dnia 31 grudnia 1989 r. prowadziły działalność stanowiącą zaprzeczenie działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego. Oczywiście osoby te mogły, zarówno przed, jak i po wydaniu wobec nich orzeczeń lub decyzji, które zostały uznane za nieważne, prowadzić działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego i z tego tytułu ponieść określone szkody i krzywdy, jednakże w oparciu o omawianą ustawę żadne odszkodowanie lub zadośćuczynienie im nie przysługuje. Takie uprawnienie zostało przyznane tylko tym, którzy w całym tym okresie okazali się niezłomni i nigdy nie podjęli się działalności, która byłaby zaprzeczeniem działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego”.

Podobne stanowisko do powyższego zajął Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z 13 listopada 2011 r., sygn. akt II AKa 429/10, KZS 2011/5/121 wskazując „Intencją ustawodawcy było zatem wyłączenie z możliwości dochodzenia odszkodowania i zadośćuczynienia osób, które w jakimkolwiek momencie swojego życia w okresie od 1 stycznia 1944 roku do 31 grudnia 1989 roku prowadziły działalność sprzeczną z działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego. Obowiązujące sformułowanie jest bardziej pojemne niż projektowane i mieszczą się w jego zakresie zarówno osoby będące tajnymi świadomymi współpracownikami, ale też np. byli członkowie kierownictwa (...) podlegający internowaniu oraz wszyscy inni, których działalność była zaprzeczeniem działalności patriotycznej”.

Apelacja nie dostrzega powyższych orzeczeń. Nie przedstawia żadnej argumentacji, która nakazywałaby weryfikację dotychczasowej linii orzeczniczej i wykładni art. 8 ust. 5 ustawy lutowej.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, a powinien wykazywać, że oceny i wnioski wyprowadzone przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiadają wymogom logicznego rozumowania. Możliwość przedstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych/ tak SN w uchwale z 10 maja 2007 r., SNO 24/07, LEX nr 568916. Apelujący nie wykazał aby sąd pierwszej instancji dopuścił się błędów w zakresie prawidłowości logicznego rozumowania w zakresie zasadności ocen i wniosków wyprowadzonych z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego. Apelacja jest w istocie polemiką z ustaleniami sądu pierwszej instancji oraz próbą odmiennej oceny faktów.

Zarzuty podniesione w punkcie 1 a, b, c,d, j musiały by być w polu widzenia sądu odwoławczego w sytuacji, gdyby wnioskodawca poprzez treść art. 8 ust. 5 ustawy lutowej nie był by wyłączony z uprawnień jakie ta ustawa przewiduje wobec osób internowanych.

Argumenty użyte w apelacji (w zakresie zarzutów 1 e,f,g,h) pozostają w oczywistej sprzeczności ze zgromadzonymi w aktach dokumentami, a także z zeznaniami wnioskodawcy. Autor apelacji podniósł między innymi, że praca A. M. w (...) sprowadzała się do pracy biurowej/ str. 6 apelacji/. Takie stwierdzenie pozostaje w oczywistej sprzeczności z faktami wynikającymi z zeznań wnioskodawcy/ k. 197-198/. Wnioskodawca wskazał jakie miał zadania w (...). Prowadził prace operacyjne przy pomocy (...). W 1975 r. został delegowany z K. do K. gdzie pracował w Wydziale Paszportów do września 1977 r. W tym miejscu wystarczy odwołać się do doświadczenia życiowego zdobytego na sali sądowej aby stwierdzić, iż praca Wydziału Paszportów w okresie zatrudnienia wnioskodawcy nie różniła się od pracy tego Wydziału z okresu gdy wnioskodawca ubiegał się o paszport.

Wnioskodawca swymi zeznaniami potwierdził zasadność wystawionych mu dobrych opinii. Gdyby był funkcjonariuszem (...) nagannie wykonującym powierzone mu zadania to wówczas nie otrzymywał by nagród. Sam przyznał fakt otrzymywania nagród/ k. 198/.

A. M. napisał raport o zwolnienie/ k. 189-190/. Treść raportu nie budzi wątpliwości co do przyczyn odejścia wnioskodawcy ze (...). Nie są to przyczyny, na które powołuje się apelujący. Z karty zwolnienia wynika/ k. 190v/, iż powołano jako podstawę zwolnienia art. 65 ust. 2 pkt 6 Ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o służbie funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej/ Dz. U. z 1973 r. Nr 23, poz. 136/ czyli odejście na własną prośbę. Sam fakt odejścia ze (...) i przyczyna tego odejścia nie przekreślają faktu pracy wnioskodawcy w tej służbie przez ponad pięć lat.

Z dokumentów/ k. 75-76/, ujawnionych w toku rozprawy głównej przez sąd pierwszej instancji, wynika fakt dalszej współpracy wnioskodawcy ze (...). Na tę okoliczność w apelacji postawiono szczególny akcent i wnioskowano o przesłuchanie szeregu świadków. Ta okoliczność nie ma jednak pierwszoplanowego znaczenia w zestawieniu z wyżej przedstawionymi faktami. Stąd też słuchanie wnioskowanych świadków nie miało znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Obraza art. 5 § 2 k.p.k. ma miejsce wówczas, gdy w danym zakresie istnieją wątpliwości, które nie dają się usunąć, mimo wykorzystania wszelkich dostępnych źródeł i środków dowodowych. O naruszeniu tego przepisu można zatem mówić dopiero wówczas, gdy mimo przeprowadzenia postępowania dowodowego zgodnie z regułami, o których mowa w art. 7 k.p.k. wątpliwości te nie zostały usunięte i rozstrzygnięto je na niekorzyść oskarżonego. Dodać przy tym należy, że zasada ta nie wchodzi w grę, jeżeli wątpliwości zgłasza jedynie autor środka odwoławczego, a nie miał ich (jak w niniejszej sprawie) sąd orzekający, który dokonał stanowczych, zgodnych z dyrektywami określonymi w art. 7 k.p.k. ustaleń faktycznych (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 stycznia 2006 r., III K 195/05, OSNKW z 2006 r., z. 4, poz. 39, str. 45). Autor apelacji nie wykazał, aby sąd I instancji miał wątpliwości, które rozstrzygnął wbrew zasadzie in dubio pro reo na niekorzyść oskarżonego. Sąd dysponował dowodem z dokumentu. Wskazano też już wcześniej, iż okoliczność współpracy wnioskodawcy ze (...) miała by pierwszoplanowe znaczenie gdyby wnioskodawca nie był funkcjonariuszem (...).

W dalszej części apelacji zarzucono obrazę art. 9§1k.p.k. oraz art. 167k.p.k. Analizując ten zarzut ponownie należy wskazać, iż autor apelacji nie dostrzega wskazanych już wcześniej zeznań wnioskodawcy. A. M. przyznał, iż posiadał osoby na swoim kontakcie / k.198/. Słuchanie wnioskowanych świadków na podnoszone w apelacji okoliczności nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie. A to dlatego, iż ustalono bezsporny fakt pracy wnioskodawcy w (...), który to fakt eliminuje go z kręgu osób uprawnionych do dochodzenia roszczeń w oparciu o ustawę lutową z przyczyn podanych już wyżej.

A zatem mając na uwadze powyższe oraz kierując się treścią art. 437§1k.p.k. Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy zaskarżony wyrok. Orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego uzasadnia treść art. 13 ustawy z dnia 23 lutego

1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.